

OFENSIVĂ GENERALĂ ÎMPOTRIVA MENTALITĂȚII NESĂNĂTOASE

Sîntem încă în vacanță competițională fotbalistică. Pînă la deschiderea sezonului oficial mai este o bucată de vreme. Dar timpul trece repede, repede de tot. „Amicalele” divizionarelor umplu de pe acum stadioanele. În întreaga țară se joacă, indiferent de timp. Prilej pentru dispute aprinse. Se fac fel și fel de pronosticuri pe tema „Cine cîștigă campionatul?”, „Cine intră în baraj?”.

Înainte de toate însă, să așteptăm cine se va califica în optimele Cupei României, fiindcă la 3 martie protagoniste au primul „rendez-vous” oficial.

Lăsînd la o parte evenimentul intern, să ne referim puțin la marea semn de întrebare al anului 1969: meciurile preliminare pe care reprezentativa noastră le are de susținut în cadrul primei grupe a campionatului mondial. După cum se știe, zărrurile au fost aruncate și cu toții ne dăm seama ce ne așteaptă. E riscant să faci presupuneri sau să susții că în altă serie am fi avut o viață mai liniștită. Motive sînt destule. Poate că cel mai convingător este acela pe care aproape ne este jenă să-l tot amintim: profunzimea lipsurilor fotbalului nostru care în nici un caz nu poate duce la rezolvări rapide și spectaculoase.

Cu toate acestea, simburii optimismului au început să încoalească, întrucît săptămîna pe care o încheiem ne-a adus vesti de natură să marcheze, după o perioadă obositoare și epuizantă de investigații, tatonări, discuții, uneori contradictorii, oarecari limpeziri în domeniul acestui îndrăgit sport. În recenta plenară a C.N.E.F.S., factorii de răspundere au anunțat că F.R.F. va pune operativ în aplicare o serie de măsuri, ce de mult își reclamau dreptul la existență. Cea mai importantă, de natură organizatorică, se referă la **RELĂȚIILE FEDERAȚIE-CLUB** care urmează să fie reasezate pe baza unor principii noi, relații menite să asigure cluburilor și asociațiilor sportive o reală autonomie. În acest scop va lua ființă experimentul, la Pitești, primul club de fotbal de performanță, urmînd ca pînă la generalizarea acestui nou nucleu organizatoric, secțiile de fotbal divizionare A, sprijinindu-se pe baza materială a cluburilor actuale, să se transforme în secții independente, cu gestiune proprie.

Practic, această autonomie se traduce astfel: începînd cu noul sezon, organizarea meciurilor interne și internaționale (C.C.E., Cupa Cupelor, intercluburi amicale) vor cădea în totalitate în sarcina cluburilor, urmînd ca acestea să-și oprească în întregime încasările (scăzînd, firește, plata cotei de teren în cazul cînd este închiriat ca și impozitul fiscal pe spectacol). Cu alte cuvinte, F.R.F. s-a hotărît, în sfîrșit, să abandoneze practica dăunătoare, aceea de tutelare măruntă pe care o exercita pînă acum asupra cluburilor de performanță, dîndu-le acestora libertatea de inițiativă, posibilitatea de a-și crea adevărată personalitate, în sensul de a se GOSPODĂRI SINGURE, DE A TRĂI PE PROPRIILE LOR PICIOARE.

A cum se deschid porțile pentru marea bătălie a inițiativelor, a căutărilor celor mai rentabile. De aici încolo totul depinde de competența birourilor secțiilor de fotbal, de capacitatea oamenilor care lucrează în aceste organisme, de spiritul de inventivitate de care trebuie să dea dovadă toți cei ce sînt chemați să îndeplinească sarcinile curente și de perspectivă ale secției, respectiv ale echipei de fotbal.

A venit timpul ca fiecare echipă să-și aibă cu adevărat un manager, capabil să-i reprezinte fidel interesele, atît în țară cît și peste hotare.

A venit timpul ca echipele care au deja un nume pe piața fotbalistică internațională să reînnoade firul vechilor relații, iar celelalte să caute pe toate căile

să-și facă cunoscut numele peste hotare.

A venit timpul să se reflecteze cu mai mult spirit de răspundere și exigență și asupra altor mijloace care pot contribui la sporirea fondurilor financiare ale echipelor. **Reconsiderarea problemei suporterilor cotizanți, sarcina de mare actualitate, revizuirea sistemului de grătuități** (prea multe permise au fost eliberate de C.N.E.F.S. și F.R.F.), încetarea „filantropiei” în organizarea meciurilor amicale, fără plată, vinzarea diferitelor însemne sau souvenir-uri ale echipelor, iată atîtea și atîtea filioane bănești care așteaptă să fie intens exploatate de echipele divizionare A.

Am făcut referiri mai largi asupra acestei schimbări de structură organizatorică pentru

a da cît de cît o idee asupra celor ce urmează să se înfăptuiască încă înainte de returul campionatului.

Să recunoaștem că este un pas și nu unul din cei mai neînsemnați.

Firește că federația mai are în vedere și alte preocupări, cum ar fi, de pildă, adoptarea la sfîrșitul acestei săptămîni a unui important document de conduită — **NOUL SAU STATUT DE FUNCȚIONARE**, definirea precisă a obligațiilor reciproce (club-jucător) menite să stimuleze preocuparea pentru o instruire temeinică și la un nivel cît mai înalt. După cite știm, unele cluburi bucureștene au luat inițiativa întocmirii unui regulament de ordine interioară în care sînt stipulate atît drepturile jucătorilor cît și obligațiile lor. N-ar fi rău ca federația să dovedească interes pentru asemenea inițiativă și studiînd-o să înlesnească generalizarea ei la restul echipelor.

În consecință, ne aflăm în fața unor rezolvări noi pentru fotbalul românesc, născute, cei drept, cu dificultate, dar de mare importanță pentru mult așteptata lui redresare. Poate că ar fi fost bine ca federația să fi rezolvat și o altă chestiune care stă de mult pe rol: adoptarea noului regulament al transferărilor. Coplesită, și de ce nu, chiar obosită și dezorientată după atîtea și atîtea etape agitate de la Zürich încoace, federația de specialitate a amînat acest capitol atît de important, pînă în preajma aplicării noului sistem competițional anunțat. Și aceasta, în ciuda greutăților pe care multe echipe divizionare le înfruntă în completarea loturilor de tineret și pe alocuri chiar și a primelor echipe. Și noi care sperăm că în anul 1968, obișnuita tradiție a tergiversărilor va fi infirmată...

A minteam mai sus că fotbalul românesc se află în fața unor noi rezolvări. Probabil vor veni și altele, într-un timp mai scurt sau mai îndepărtat. Rămîne de văzut și de apreciat la timpul convenit.

Dar să fim sinceri, fotbalul nu este numai și numai al federației. Ori cîte măsuri eficiente s-ar lua, ele nu exclud latura esențială a problemei: **MUNCA RIDICATĂ LA CEL MAI ÎNALT GRAD DE RESPONSABILITATE, CE TREBUIE DESFAȘURATĂ JOS, ÎN CLUBURILE ȘI ECHIPELE DE FOTBAL DE PERFORMANȚĂ**. Pînă acum s-a discutat despre aproape toate fațetele problemei care au generat rămînerea în urmă a fotbalului nostru dar mai puțin s-a atras

atenția asupra celui mai înrăit dușman al acestui sport — **MENTALITATEA DĂUNĂTOARE** care a germinat din mici concesii inițiale și apoi s-a întins ca o plagă pentru a trenăni și ani în familia actorilor gazonului sub diverse veșminte stridente sau voalate.

Ce reprezintă mentalitatea dăunătoare?

Automulțumire, superficialitate la antrenamente, chiulul sub orice formă pe „dreptunghiul magic”, instruire slabă, eforturi puține, pretenții mari — iată o primă categorie de sensuri identificate și tolerate la unii jucători ai echipelor noastre divizionare.

Mentalitate dăunătoare mai înseamnă și lipsa de preocupare a antrenorului sau a conducătorului de secție, față de așa-zisa „viață particulară” a fotbalistului. Nu o dată am văzut cum victoria unei echipe atîrnă atît de greu în aprecierile antrenorilor și conducătorilor încît ei trec cu vederea cheful făcut de X-ulescu cu două zile înainte de meci, soldat cu te miri ce scandal, sau trec peste șeful de serviciu al purtătorului tricoului cu nr. 7 care a anunțat superiorilor lipsa acestuia în ziua cutare, tolerează atîtea și atîtea carențe din educația fotbalistului. În locul cocoșării unor astfel de atitudini, conducerile secțiilor de fotbal și antrenorii ar trebui să manifeste un interes sporit față de educația fotbalistilor. Trebuie folosite toate prilejurile posibile în vederea formării fotbalistului-cetățean, fotbalistului-om, capabil să se exprime pe toate planurile vieții sociale la un nivel corespunzător exigențelor realității noastre.

Mentalitate dăunătoare mai înseamnă și știrbirea autorității antrenorilor, credința că te picepi în fotbal și de aceea te simți obligat să faci imixtiuni în treburile echipelor, jocul de-a suspendările, judecarea echipelor în mod preferențial atunci cînd greșesc sau, ce mai încoace și incolo, mentalitate dăunătoare poate fi considerat și gestul, mărunt în aparență, de a arunca — ca pe San Siro — o monedă în ochiul unui jucător (ca să nu mai vorbim de alte obiecte) fără ca echipa în culpă să fie penalizată cu ceva.

Tot la capitolul acesta poate fi încadrată și aprecierea făcută într-un aliniat din referatul Colegiului central de antrenori prezentat la cursul de perfecționare de la Snagov (referat publicat în nr. 86 al revistei noastre), care atrage atenția asupra existenței unei stări de spirit dăunătoare în rîndul tehnicienilor, caracterizată prin relații nesănătoase între aceștia, prin discuții sterile sau nepriincipale, prin lipsa de sprijin reciproc. Aceasta a fost prima luare de poziție împotriva unei situații care dăinuie de mai mulți ani și care a dezbinat corpul nostru de antrenori. O evidentă și stranie invidie a subțiat, ca o rugină, solidaritatea și spiritul de colaborare al antrenorilor noștri. Goana după victorie cu orice preț a compromis obiectivitatea și a născut antipatii iar aspirația la cîrma diverselor loturi reprezentative s-a transformat într-o competiție fără scrupule. Sînt frecvente „bisericiuțele” în fotbal cu aspirații diferite și care și-au dorit pe rînd, reciproc, eșecurile.

Dacă am recurge mereu la definiții ale mentalității dăunătoare, am găsi destule pentru a umple o pagină de revistă, fiecare ediție a campionatului de fotbal, fiecare sezon în parte, servindu-ne nenumărate exemple ce se încadrează perfect în spiritul nesănătos căruia trebuie, în sfîrșit, să-i punem pentru totdeauna capăt.

A sosit timpul ca, pornind o ofensivă generală asupra acestui dușman al fotbalului, pornind de la realitățile existente, să creăm o atmosferă de calm și principialitate tuturor factorilor intereseți care doresc, ca și toți iubitorii fotbalului din țara noastră, redresarea acestui sport.

Stelian TRANDAFIRESCU

CUNOAȘTEȚI

ISTORICUL CLUBULUI DV.?

Mi s-a întimplat — și nu de puține ori — ca stînd de vorbă cu conducătorii de echipe de fotbal să constat că nu prea sînt cunoscute începuturile cluburilor sau asociațiilor sportive respective, ca să nu mai vorbesc de data înființării lor. Aceasta constituie cea mai bună dovadă că nu există o preocupare în această direcție sau, dacă a existat, nu a putut da rezultate deoarece prin dese schimbări organizatorice și de conducere nu s-au păstrat în arhive documentele care să ateste, fără să dea loc la controverse, data exactă a înființării, evoluția în timp și toate modificările de titulatură.

Din acest punct de vedere găsesc bună inițiativa revistei „FOTBAL” de a însoți analizele echipelor în sezonul de toamnă cu un istoric. O consider, însă, numai un început, pentru că — mai ales în cazul cluburilor mai vechi — se cuvine o importanță și un spațiu mai mare, o tratare mai amplă, care, să sublinieze tradițiile frumoase și rolul jucat de un club sau altul în dezvoltarea fotbalului nostru.

De asemenea, remarc cu plăcere și inițiativa clujenilor, a acestor urmași ai entuziaștilor susținători ai vechilor „șepci roșii”, care au editat și difuzat „File din istoricul C.S. Universitatea”.

Ele sînt menite să înfățișeze noilor generații de suporterii al Universității și, în general, de iubitori ai fotbalului din Cluj, cetate a culturii și științei, trecutul glorios al unui club care peste foarte puțin timp își va sărbători jubileul de 50 de ani. Și tocmai pentru că se adresează unor noi generații, aceste file trebuie să cuprindă fapte și date riguroso verificate. Cu regret însă, trebuie să remarc, în treacăt, cîteva inexactități strecurate în aceste „File”, de care s-a folosit și revista „FOTBAL”. De pildă, se spune că Guga a fost component și căpitan al echipei naționale în

perioada 1920—27, figura centrală a turneului balcanic (?) de la Belgrad din 1921. Or, realitatea este alta. Într-adevăr, Guga a fost un jucător de bază al naționalei, dar în perioada 1922—28, pentru că primul meci al reprezentativei a avut loc în 1922. Pe de altă parte, Guga a marcat golul victoriei la Belgrad, dar într-un meci bilateral cu Iugoslavia, dotat cu o cupă, și nu în cadrul turneului balcanic. Prima ediție a acestuia a avut loc abia în perioada 1929—31. Și încă o inexactitate. Se spune că echipa Transilvania din București, cu care a jucat Universitatea primul meci în capitala țării în 1920, ar fi devenit în anul următor Venus. Or, acesta din urmă se înființează încă din anul 1914 și activa în categoria a doua a campionatului.

Semnăind aceste cîteva erori, vreau să alătur la îndemnul adresat echipelor noastre de a vădă preocupări ca acelea ale clujenilor privind istoricul lor, și pe acela de a manifesta o cît mai mare atenție față de adevărul istoric. Mărturiile orale, folosite în lipsa documentelor scrise proprii, trebuie confruntate cu cele ale ziarelor vremii, consultate la bibliotecă. În orice caz, este bine, ba chiar necesar, să fie cunoscută istoria clubului sau asociației, după cum e foarte indicată și existența unei „cărți de aur”, care să cuprindă și toate rezultatele meciurilor, indiferent de caracter, susținute de echipă. Istoricul și palmaresul sînt cărți de vizită foarte prețuite peste hotare, constituie un semn de club serios, bine organizat. Cînd o echipă străină își anunță sosirea la București, comunicarea este însoțită — obligatoriu — tocmai de acest istoric și palmares. Iar cînd trebuie să facem noi acest lucru, nu sînt puține echipele noastre care intră într-o adevărată panică...

OCTAV LUCHIDE
din F.R.F.

ZI FESTIVĂ LA

CENTRUL DE COPII ȘI JUNIORI STEAUA

Zi festivă, duminică 4 februarie, la clubul din strada Pievel. Cel mai mic fotbalist al Stelei au făcut ANALIZA activității lor. O analiză care prin caracterul ei festiv, prin prezența emoțională, alături de cea a copiilor, a părinților, își sugerează serbările școlare de sfîrșit de an. Și aici, la Centrul de copii și juniori Steaua, rezultatele sînt demne de diplome și de buchete de flori. În anul 1967, cinci juniori stelești — Giugariu, Iordănescu, Tănăsescu, Ștefănescu și Ispir — au îmbrăcat tricourile reprezentativei noastre de juniori, împunîndu-se în „11”-le național ca elemente de bază. Tot de la centrul de copii și juniori Steaua au fost promovați în lotul mare al echipei de seniori tinerii Manea, Tătaru II și Nistor.

De fapt, sîntem în prezența continuării unei tradiții. De la Steaua au „zburat”, după ce și-au întărit aripile (sub îndrumarea antrenorului Romeo Catana, azi conducătorul centrului) și Ilie Stelian (F. C. Argeș), Codreanu (Rapid), Matei (Progresul), P. Mihăilescu (U-

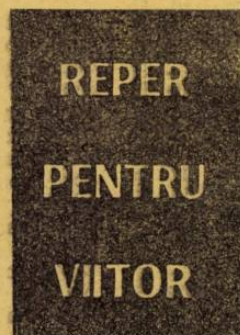
niversitatea Craiova), Dumbravă (Farul), Deleanu (C.S.M.S. Iași), etc.

Revenind la promoțiile de azi, vom remarcă existența a șapte grupe de vîrstă, gradate de la 10 la 18 ani, grupe (în-

seamnă a conducătorului centrului au fost citate nu fotbalisti buni — stricto sensu, ci doar cei care cumulează bine aprecieri atît pe plan „fotbal” cît și pe plan „școală” și finută generală frumoasă, disciplinată. Lor le și dăm numele: St. Stăncelă, V. Georgevici, V. Curăvala (grupa juniori I), D. Gălețu, A. Crăiniceanu, N. Cerbulescu (grupa juniori II), E. Funieru, I. Săndoiu C. Sebe (grupa copii I), V. Tudor, N. Anghel, M. Roman, C. Papăneanu (grupa copii II), M. Burcea, M. Bașno, N. Pietreanu, F. Stavarache (grupa copii III), D. Marinescu, C. Spălățelu, Ion Aurel, L. Lișcor (grupa copii IV).

Consemnăm, în încheiere, emoționanta luare de cuvînt a muncitorului electronist Virgil Anghel, tatăl a doi pitici însoriți la centru, care a mulțumit binecunoscuților antrenori ai clubului Steaua pentru educația — atît pe plan fotbalistic cît și pe plan general cetățenesc — primită de copii în acest centru care tinde să devină model.

M. P.

sumind 135 de copii și juniori) conduse de antrenorii Catana, Zaveda II, Apolzan și Victor Dumitrescu. Fie că este vorba de grupa „juniori I”, „juniori II”, „copii III”, „copii IV” — situația în clasamente este frumoză. Copiii de la Steaua sînt, aceasta este realitatea evidentă, buni fotbalisti, elemente care promit mult pentru viitor.

Ceea ce-i demn de re-

marcat este faptul că în evidențierea dărilor de